

JAMES AITCHESON

De znamení
meče

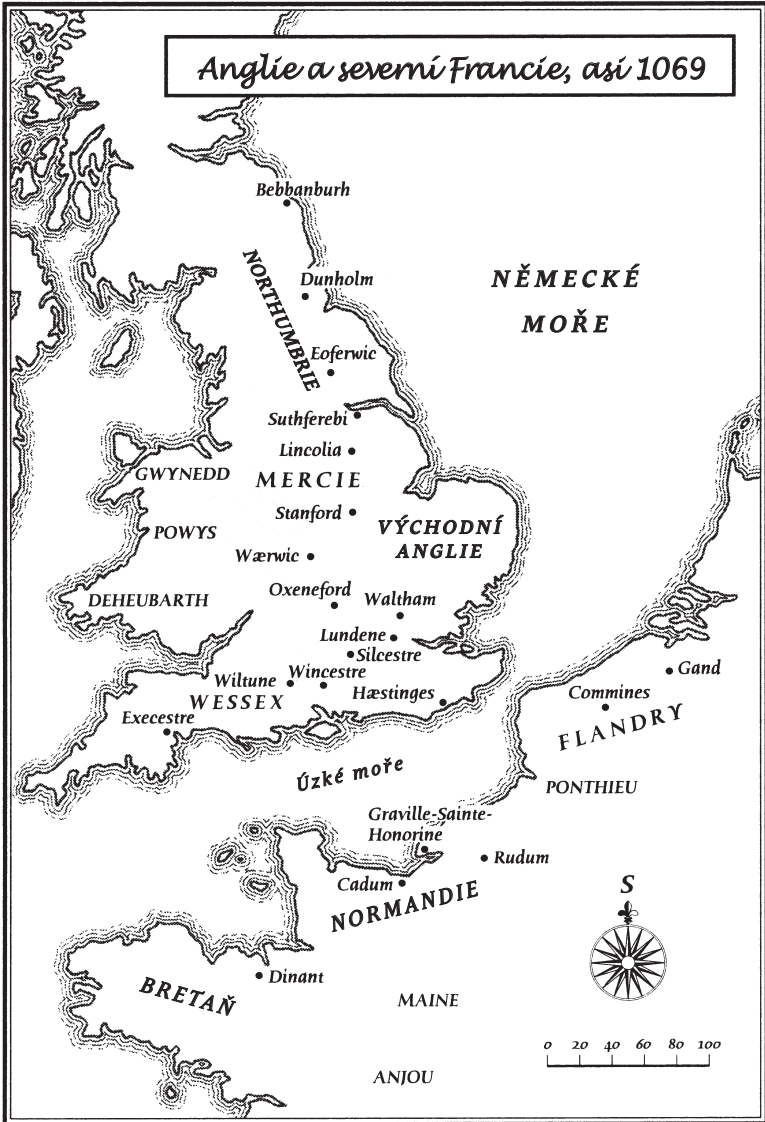
VYŠEHRAĐ

Copyright © James Aitcheson, 2011
First published as *Sworn Sword by Preface*,
an imprint of Cornerstone Publishing.

Translation © Petra Pachlová, 2016

ISBN 978-80-7429-616-1

Anglie a severní Francie, asi 1069

SEZNAM MÍSTNÍCH JMEN

V zájmu historické autenticity jsem se rozhodl používat v románě původní zeměpisné názvy, jak jsou zaznamenány v listinách, kronikách a v *Knize posledního soudu* (1086). Pro britská místa byly mými hlavními zdroji *Slovník britských místních jmen* (OUP: Oxford 2003) a *Slovník londýnských místních jmen* (OUP: Oxford 2004), oba sestavené A. D. Millsem.

Alchebarge	Alkborough, Lincolnshire
Alclit	Bishop Auckland, hrabství Durham
Aldwic	Aldwych, Velký Londýn
Aleth	Saint-Malo, Francie
Bebbanburh	Bamburgh, Northumberland
Bisceopesgeat	Bishopsgate, Velký Londýn
Cadum	Caen, Francie
Ceap	Cheapside, Velký Londýn
Commines	Comines, Francie/Belgie
Cosnonis	řeka Couesnon, Francie
Dinant	Dinan, Francie
Drachs	Drax, Severní Yorkshire
Dunholm	Durham
Earninga stræt	ulice Ermine
Eoferwic	York
Execestre	Exeter, Devon
Gand	Gent, Belgie
Haltland	Shetlandy

Hæstinges	Hastings, Východní Sussex
Humbre	Humber Estuary
Kopparigat	Coppergate, York
Lincolia	Lincoln
Lincoliascir	Lincolnshire
Lundene	Londýn
Orkaneya	Orkneje
Ovretune	Overton, Hampshire
Oxeneford	Oxford
Reddinges	Reading, Berkshire
Rudum	Rouen, Francie
Searobyrg	Old Sarum, Wiltshire
Silcestre	Silchester, Hampshire
Stanes	Staines, Surrey
Stanford	Stamford, Lincolnshire
Stybbanhythe	Stepney, Velký Londýn
Sudwerca	Southwark, Velký Londýn
Suthferebi	South Ferriby, Lincolnshire
Temes	řeka Temže
Trente	řeka Trent
Use	řeka Ouse
Walebroc	Walbrook, Velký Londýn
Waltham	Walthamské opatství, Essex
Wæclinga stræt	Watling Street, Velký Londýn
Wærwic	Warwick
Westmynstre	Westminster, Velký Londýn
Wiire	řeka Wear
Wiltune	Wilton, Wiltshire
Wincestre	Winchester, Hampshire

Kapitola sedmá

Když jsem se vzbudil, svítilo mi do očí tak jasné slunce, že jsem na kratičkou chvíli zapřemýšlel, jestli jsem nezemřel a nedostal se do nebe. Ale jak jsem párkrát zamrkal, abych setřásl spánek, a zaclonil si oči rukou, svět kolem se začal pomalu rýsovat.

Ležel jsem na úzké posteli v komůrce sotva větší než koňské stání. Bylo tu jen jedno úzké okno, kterým proudily paprsky světla a odrážely se od vybělených zdí. Určitě jsem spal dlouho, protože slunce stálo vysoko, ale přesto jsem se cítil unavený. V malém krbu praskal oheň. Vedle postele jsem zahlédl dvě stoličky a na jedné byl dřevěný pohár. Zbytek místnosti byl prázdný; neviděl jsem svou zbroj či štít, dokonce ani plášť a boty.

To místo jsem nepoznával. Poslední, co jsem si pamatoval, byla noc, jíž jsme jeli po staré silnici do Eoferwicu. Ztratil jsem vědomí a spadl ze sedla; Wace odjel a pak se vrátil. Ale co se stalo potom, jsem nevěděl. Chtěl jsem si vzpomenout, ale jako bych honil stíny v noci: jakmile se mi v duchu zjevila nějaká představa, vzápětí unikla a rozplynula se v temnotě.

Jen bitvu jsem viděl jasně: jediná věc, kterou bych radši zapomněl. I vleže na posteli jsem téměř cítil dusot kopyt pod sebou; vybavilo se mi, jak vedu náš útok proti anglickým řadám. A vzpomněl jsem si na okamžik, kdy mě zasáhli, záblesk plamene v lýtku, jak se mi rozervalo maso.

Moje noha. Kromě tupé bolesti jsem ji skoro necítil. Ale v hlavě mi tepalo, ruce a nohy jsem měl malátné únavou, v ústech sucho. Zakašlal jsem. Na jazyku mi zůstala divná pachuč – jako kůže, pomyslel jsem si, ačkoli nevím, jak mě tohle mohlo napadnout, když jsem v životě žádnou kůži neochutnal.

Zápasil jsem s plátnem, které jsem měl kolem sebe omotané, a snažil se setřást těžkou vlněnou deku, jež byla natažená přes něj. Cítil jsem látku na holé kůži, šaty mi vzali spolu se vším ostatním. Sáhl jsem po křížku, třeba mi ho taky sundali, ale naštěstí byl na svém místě.

Natáhl jsem se po poháru a podařilo se mi dotknout se ho špičkou prstů, uchopit jsem ho ale nezvládl, a tak spadl, zachotil na podlaze a rozlil se po kamenných dlaždicích. Tiše jsem zaklel a vklouzl zpátky pod deku.

Znovu jsem usnul a jistě uplynula nejmíň další hodina, než jsem procítl. V pokoji bylo stále světlo, ale slunce postoupilo, už mi nesvítilo do obličeje a já viděl, že dveře jsou otevřené.

Stál v nich muž a pozoroval mě. Byl zavalitý a zjevně uvyklý na pohodlný život. Hnědé, už prošedivělé vlasy mu padaly na ramena, ale jinak byl hladce vyholený. Na sobě měl volný kněžský hábit přes hnědé kalhoty. Kolem krku mu na koženém pásku visel vyleštěný zelený kámen, který se ve slunečních paprscích třpytil. Obličej měl ošlehaný větrem a kolem očí spoustu vrásek; byl přinejmenším středního věku, ale nepůsobil nijak staře.

„Á, vidím, že jsi vzhůru,“ usmál se. Shlédl na zem a všiml si ležícího poháru. „Přinesu ti víno.“

Neřekl jsem nic a on zmizel. Podle přízvuku jsem poznal, že je Angličan. A přesto na mě mluvil francouzsky. V duchu jsem horečnatě uvažoval. Padl jsem do rukou nepřátel? Pokud ano, proč by mě nechali žít, natož aby se mnou mluvili?

Angličan se brzy vrátil a nesl džbán, po kterém stékala jedna rudá kapka. „Je to velká úleva, že jsi vzhůru a cítíš se dobře,“ spustil, než jsem měl možnost promluvit. „Popravdě

jsme nevěděli, jestli přežiješ. Bůh buď pochválen za to, že se tak stalo.“

„Vskutku, Bůh buď pochválen,“ zopakoval jsem. Slova jsem jen zaskřehotal a hned mě rozkašlala. Začal jsem mrkat bolestí nad rozbolavělym hrdlem.

Postavil džbán na jednu stoličku a na druhou si sedl. Zvedl pohárek, který jsem převrhl, nalil do něj víno a tlustými prsty mi ho podal.

„Na,“ pobídl mě. „Pij.“

Vzal jsem opatrně pohár jednou rukou, abych nic nerozlil, a zvedl ho ke rtům. Převaloval jsem na jazyku sladkou chuť tekutiny a pak jsem polkl; sklouzla dolů a příjemně chladila.

Kněz mě pozorně sledoval a já na chvíli znejistěl, jestli to víno nebylo otrávené. Ale pokud mě chtěli zabít, už by to byli udělali.

„Kde jsem?“ zeptal jsem se. V hrdle mě pořád bolelo, i když míň než předtím. „Kdo jsi?“

„No jistě,“ kývl. „Odpusť mou nezdvořilost. Jmenuji se Æl-fwold.“ Natáhl ke mně ruku.

Podíval jsem se na ni, ale nestiskl ji. „Jsi Angličan.“

Pokud ho urazilo to obvinění, nedal to na sobě znát. „To jsem, ano,“ přisvědčil. „I když by tě mohlo zajímat, že můj pán, vikomt, není.“

„Vikomt?“ Použil francouzské slovo, jak jsem si všiml, ne anglické, které by znělo *scirgerefa* – správce hrabství, kterého král pověřil vládou a vším, co s ní souviselo, od výběru poplatků k udržování práva, dokonce i budováním armády. „Myslíš Guillauma Maleta?“

Kněz se usmál. „Guillaume, příjmením Malet, pán Gravelle-Sainte-Honorine za mořem a vikomt hrabství Eoferwic. Mám tu čest sloužit mu jako kaplan.“ Mávl rukou kolem sebe. „Tohle je jeho dům.“

Zhluboka jsem se nadechl, jak mě zaplavila úleva. Dokázali jsme to; nějak jsme to zvládli. „Jsme tedy v Eoferwicu?“

„Ano,“ odpověděl klidně bez nejmenšího náznaku netrpělivosti. „Když se vezme v úvahu vše, co se přihodilo, měl jsi obrovské štěstí. Bůh tě zahrnuje přízní, Tancrede z Dinantu.“

Odvrátil jsem pohled k podlaze. Necítil jsem se jako někdo, kdo má štěstí.

„Všichni jsme pochopitelně slyšeli, co se stalo v Dunholmu,“ pokračoval kaplan. „Měl bys vědět, že skupina těch, kteří se z výpravy vrátili, prozatím čítá méně než tři sta, mnozí z nich jsou rytíři jako ty.“

Méně než tři sta z armády dvou tisíc lidí, která vyrazila z Lundene jen před několika týdny. Jak je možné ztratit tolik mužů během jediné noci? „Tomu nevěřím,“ řekl jsem.

„Niméně je to pravda,“ opáčil kaplan s ponurým výrazem. „Podle všech líčení to byl masakr. Ty a tvoji společníci jste udělali dobře, že jste si zachránili život útekem.“

„Moji společníci?“ zeptal jsem se. „Takže Eudo a Wace jsou tady?“

„Neznám jejich jména, ale pokud jsou to titíž, kteří tě přivezli, pak ano. Mám za to, že bydlí v jednom hostinci ve městě. Oba se tu včera na chvíli zastavili.“

Včera, pomyslel jsem si, ale mysl jsem měl prázdnou. „Jak dlouho tu jsem?“

„Protože dnes je třetí den února...“ Zarazil se, jako by se nad něčím zamyslel, a pohrával si přitom se zeleným kame-
nem na krku. „...myslím, že celkem tři dny a noci. Většinu té doby jsi strávil v bezvědomí nebo spánkem a třásla tebou obrovská zimnice. Sálal jsi takovou horečkou, že jsme se chvílemi báli o tvůj život. Při těch několika příležitostech, kdy se zdálo, že jsi vzhůru, jsi zdaleka nebyl při smyslech.“ Upíral na mě vážný pohled. „Utrpět takové zranění, vydržet cestu delší než padesát mil a přežít – nu, to je tak trochu zázrak. Jsi houževnatý muž, Tancrede. Musíš poděkovat svým společníkům, až je uvidíš, protože ti prokázali velkou službu. Věrní přátelé jsou velký dar.“

„Poděkuju jim,“ přisvědčil jsem. Vskutku to vypadalo, jako bych jim vděčil za svůj život; až v té chvíli jsem si uvědomil, jak zlé jsem utrpěl zranění. Byl jsem tu tři dny, a přesto jsem si z nich nepamatoval nic.

„Dáš jim vědět?“ požádal jsem. „Rád bych je viděl.“

Ælfwold přikývl. „Pokusím se zjistit, kde bydlí, a jakmile to půjde, vyšlu posla. Můj pán by tě pochopitelně taky rád viděl. Hodně o tobě slyšel a vím, že má zájem o tvé služby.“

Polkl jsem a odvrátil pohled. Ještě jsem nedokázal myslet na to, že přijmu nového pána; Robertova smrt stále ležela na mém srdci jako kámen. Pod ním jsem vedl celý *conroi* rytířů: mužů, kteří mě znali a věřili mi, kteří by bez výjimky splnili všechny mé rozkazy. Dal mi zbroj, meč a štít, pomohl mi stát se tím, kým jsem. Ale jeho život byl pryč, byl jsem o něj oloupen a nevěděl jsem, co mám dělat.

Protože bez pána není člověk nic. Jsou tací, kteří se snaží jít životem sami, přísahají jen sami sobě, ale je jich málo a navíc se na ně pohlíží nepěkně. Často putují ve skupinách, prodávají své služby komukoli, kdo je ochotný zaplatit slušnou sumu, a často si vedou dobře. Patří k nejnižším vrstvám, protože většina z nich nemá žádnou čest, žádné skrupule, nejsou oddáni nikomu, jen svému měsci. Netoužil jsem stát se jedním z nich, ale byl jsem s Robertem tak dlouho, že jsem si nebyl jistý, jestli se dokážu přimět sloužit jinému pánu nebo přinejmenším začít mu sloužit tak brzy.

A zároveň jsem byl zmatený, protože jestli toho o mně Guillaume Malet slyšel tolik, jistě musel vědět, že jsem v Dunholmu vedl své muže vstříc smrti, že jsem nedokázal ochránit Roberta v jediné chvíli, na které doopravdy záleželo. Jak o mě tedy mohl stát?

„Je mi to líto,“ řekl kaplan, který nepochybně vycítil mé rozpaky. „Chápu, že je ještě brzy hovořit o takových věcech. Víím, že jsi toho hodně vytrpěl. Neměl bych už dál rušit tvůj odpočinek.“ Zvedl se ze stoličky.

„A co ta rána?“ zeptal jsem se ho, než stihl odejít. Cítil

jsem, jak mi v lýtku tepe; zdálo se napjaté, a jako by na něm něco spočívalo, snad to tam bylo přivázané. Něco vlhkého a těžkého, co svíralo mou nohu tak, že jsem s ní dokázal jen stěží pohnout.

„Pochopitelně jsme použili vypalovací železo a pak jsme přiložili bylinný obklad. Znovu jsi měl štěstí, protože rána, ač je dlouhá, není hluboká.“

„Za jak dlouho se zahojí?“

„Těžko říct s jistotou,“ zamyslel se. „Ale zatím jsi prokázal, že jsi silný. Když budeš odpočívat a rána zůstane čistá, řekl bych, že to nebude trvat dlouho. Mám za to, že za týden nebo za dva už budeš moct chodit. Modli se a Bůh se postará, to je ta nejlepší rada, jakou ti mohu dát.“

„Díky, otče,“ řekl jsem.

„Pošlu ti sem jídlo a pití. Přece jen by bylo moudré něco sníst, abys trochu zesílil.“ Kněz se chystal k odchodu, dlouhé roucho táhl po podlaze. Došel ke dveřím, ale u nich se zarazil. „Jsou tu sloužící, pokud snad budeš potřebovat ještě něco dalšího, stačí jen zavolat. Povím svému pánu, že jsi vzhůru. Doufám, že se za tebou později zastaví.“

Přikývl jsem a on se znovu, byť jen krátce, usmál, než odešel a zavřel za sebou dveře.

Jak slíbil, za chvíli mi donesli džbán piva a postavili ho vedle postele, za okamžik pak ještě chléb, sýr, jablka a nějaké bobule. Kluk, co tam sloužil, mi pomohl se posadit a dal mi za záda polštář naplněný slámou, zatímco další donesl dřevo na oheň, který už skomíral. Snědl jsem tolik, kolik jsem dokázal, ale popravdě jsem vůbec neměl hlad, a když se ti dva mladíci o něco později vrátili, aby odnesli nádobí, co jsem použil, většina jídla byla netknutá.

Premýšlel jsem o kaplanovi Ælfwoldovi a o tom, proč se rozhodl, že bude sloužit francouzskému pánu, jako byl Malet. Myslel jsem na anglické pány, kteří se v období po našem vítězství u Hæstinges podřídili králi Guillaumovi. Mnozí z nich i dnes vlastnili svou půdu. Nicméně jejich přísahy nebyly

dobrovolné, ale spíš vynucené a i po více než dvou letech zůstávalo na obou stranách hodně nedůvěry.

Ten kněz ale tvrdil, že je hrdý, že slouží vikomtovi, a když mluvil o tom, co se událo v Dunholmu, zdálo se mi, že projevuje skutečnou lítost. Od chvíle, co jsme poprvé přijeli k těmto břehům, na nás žádný Angličan, se kterým jsem se setkal, nepohlížel jinak než s nenávistí. Nechápal jsem, proč je tenhle jiný.

Chvíli jsem ležel a poslouchal zvuky, které přicházely oknem: křik mužů trénujících se zbraněmi, ržání koní, o něco dál vytrvalé bušení železem do železa, což byl jistě kovář při práci. Přestože jsem se stále cítil slabý, už mě tak nesvírala únava jako předtím. Jak se mi rozjasnila mysl, posadil jsem se a chvíli jsem strávil v modlitbách, děkoval jsem Bohu, že mě ušetřil, a žádal ho, aby zachránil duše těch, jež jsem ztratil. Už to bylo dlouho, co jsem se modlil řádně, a doufal jsem, že mě vyslyší.

Bylo pozdní odpoledne, když někdo zaklepal na dveře. Než jsem stihl něco říct, vstoupil muž.

Nebyl to Ælfwold, tenhle člověk byl štíhlý a vysoký – snad tak vysoký jako já, i když to bylo obtížné odhadnout, protože jsem nestál proti němu. Krátké, tmavě šedé vlasy střižené podle francouzské módy, ostře řezaný obličej s hustým obočím a jizvou přes pravou tvář, i když již dlouho zhojenou. Na sobě měl červenou tuniku, kolem krku a zápěstí vyšívanou zlatou nití. Na levé ruce mu dva prsty zdobily stříbrné prsteny. Byl to zjevně bohatý muž a já jsem přemýšlel, jestli to není sám vikomt.

„Tancred z Dinantu,“ pronesl. Hlas měl hluboký, ale ne drsný, nicméně jeho tón prozrazoval, že je zvyklý rozkazovat.

„Můj pane,“ řekl jsem a sklonil hlavu. Bylo to nejbližší úkloně, čeho jsem byl vsedě schopen.

„Jmenuji se Guillaume Malet. Určitě jsi o mně už slyšel.“

Nedokázal jsem rozeznat, zda myslel poslední větu ironicky nebo ne, v jeho obličejí ale nebyla ani stopa žertu.

„Je mi ctí se s tebou seznámit,“ řekl jsem. Za dobu po boku pana Roberta jsem si zvykl na jednání s osobami vysokého postavení. Jako jeden z mužů nejbližších králi byl Robert často zván ke dvoru a já i Wace jsme ho mnohokrát doprovázeli s našimi *conrois* do Westmynstru.

„Nápodobně,“ prohlásil Malet. „Tvá pověst muže ovládajícího meč se donesla až ke mně.“

Posadil se na stoličku vedle mého lože a napřáhl ke mně ruku. Sevřel jsem ji ve své. Měl pevný stisk a všiml jsem si, že má na dlani mozoly, což mě zarazilo, protože u muže jeho postavení to bylo neobvyklé.

„Znal jsem Roberta de Commines,“ řekl, když mi pustil ruku. „Od chvíle, co jsem se tu zprávu dozvěděl, se hodně modlím za jeho duši. Ztráta hraběte nás všechny velmi zasáhla. Byl to dobrý člověk – a zdá se, že to je v těchto dnech čím dál větší vzácnost.“

Cítil jsem, jak mi vlhnou koutky očí, ale slzy jsem potlačil. „Ano, pane.“ Nevěděl jsem, co jiného říct.

„Doslechli jsme se všechno, co se stalo v Dunholmu, ale jsem si jistý, že ti to už kaplan Ælfwold pověděl. Ztratit tolik mužů za jedinou noc, to nemá obdoby.“

„Nepřítel nás překvapil v nebyvalém počtu. Neměli jsme naději, že bychom město ubránili.“ Na druhou stranu, kdybychom ustoupili do pevnosti a shromáždili naše síly, jak jsem navrhoval, snad bychom byli zvítězili.

„Niméně existují tací, kteří by řekli, že hrabě měl být lépe připravený. Že byl přehnaně sebevědomý. Dal svolení své armádě, aby plenila město, nechal vojáky, aby se opili, i když měl podezření, že nepřítel číhá v okolí.“

Překvapilo mě, kolik toho Malet o celé věci ví. Ale asi se to doslechl od těch, kteří se vrátili – od Euda a Wace a dalších rytířů i od šlechticů, kteří sloužili pod panem Robertem.

„Všechno, co udělal, udělal po poradě s ostatními pány a s jejich podporou,“ řekl jsem. Věděl jsem to, protože jsem

s ním byl v hlavní síni, když se rokovalo. Právě krátce po tomhle setkání nás poslal s Eudem a ostatními pátrat v kopcích.

„Snad,“ přisvědčil Malet, „i když Robertova smrt jim přišla velmi vhod, protože tak mohou svalit veškerou vinu na něj.“

Mlčel jsem, jak si ta slova nacházela cestu do mé mysli. Mezi ostatními pány bylo mnoho těch, které jsem neměl rád, ale o žádném jsem si nemyslel, že by byl schopen takové prodradnosti. Tomu se nedalo říct jinak než zrada.

„A pak tu jsou další,“ pokračoval Malet, „které by zajímalo, jak je možné, že dva muži hraběte Roberta, k nimž měl největší důvěru, dokázali přežít, zatímco on ne.“ Povytáhl obočí.

Naznačoval, že jsme s Wacem záměrně opustili našeho pána, abychom se zachránili. Zaplavila mě vlna hněvu, kterou jsem od bitvy nepocítil, ale ovládl jsem se. Nemohl jsem si dovolit ztratit rozvahu před tak význačným mužem, jako byl vikomt, který byl navíc tak velkorysý, že mě ubytoval ve vlastním domě.

„Taky se tomu divíš, pane?“ zeptal jsem se tedy a zahleděl se mu do očí.

Koutky úst maličko povytáhl do nepatrného úsměvu. „Buď ujištěn, že ne,“ řekl. Pak znovu zvažněl, jeho rty byly opět rovné. „Robert věřil málo mužům, ale těch několik choval ve velké úctě. Věděl, jak získat jejich respekt a věrnost a já nepochybuji, že jsi pro něj udělal, cos mohl. Nicméně jsou mnozí, kteří si mohou myslet něco jiného a kteří si dvakrát rozmyslí, vzít tě do svých služeb.“

„Můj pane,“ ozval jsem se. „Ještě neuplynul ani týden od smrti...“

„Hrabě Robert o tobě mluvil jen v dobrém,“ přerušil mě, jako by mě neslyšel. „Vskutku se mi doneslo mnoho o tvém umění, Tancrede. Víím, že jsi mu víc než jednou zachránil život. U Hæstinges jsi mu dal svého koně, když toho jeho pod ním zabili. A byl jsi to ty, kdo ho vytáhl z vřavy, když ho obklíčili.“

Znovu mě překvapila šíře Maletových znalostí. Všechno, co řekl, byla pravda: v duchu jsem to viděl stejně jasně, jako

by se to stalo teprve včera. Ale nic z toho nemohlo změnit, že jsem nakonec nesplnil svou povinnost.

„Proč o tom mluvíš, pane?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem vy cítil, že odpověď znám.

„Potřebuji teď muže, kteří umí zacházet s mečem, naléhavěji než kdy dřív,“ odpověděl vikomt. „Nepřítel okusil normanskou krev, brzy bude chtít víc. Dunholm neznamená konec.“

„Věříš, že v Northumbrii dojde k dalším potížím?“

Malet na mě chvílku hleděl, pak vstal ze stoličky a přešel k oknu. Vyhlédl ven a tvář mu ozářilo bledé slunce. „Northumbrijci jsou nepoddajní, hrdí lidé, kteří opovrhují cizinci. Tak tomu bylo vždy a teď se to nezmění. Na vlastní oči jsi viděl jejich krutost.“

„Nepřítel drží Dunholm,“ řekl jsem. „Jak si můžeš být tak jistý, že u toho nezůstane?“

Otočil se zpátky ke mně a jeho obličej se znovu dostal do stínu. „Jistěže nejsem,“ namítl Malet. „Ale pamatuj, že až doteď poznali z našich rukou jen porážku. Vražda hraběte jim dodá sebedůvěru, jakou nikdy neměli. Myslím, že nebude trvat dlouho a vydají se na jih.“ Vzdychl. „A měl bys vědět, že Northumbrie je jen část problému.“

„Co tím myslíš, pane?“

„Sotva uplyne týden, aby se někde v království něco nese mlelo. Neustále slyšíme z různých oblastí o Normanech zabíjených bandami Angličanů. Na hranicích Walesu je nepřítel čím dál drzejší, jeho nájezdy jsou ničivější a dostává se dál a dál. Síly krále Guillaumea nebyly nikdy tak roztříštěné. A to horší nás teprve čeká.“

„Pane?“ zamračil jsem se.

Upřeně mi hleděl do očí. „Invaze.“

„Invaze?“ To se sotva zdálo možné. My sami jsme obsadili Anglii teprve před dvěma roky.

„Vskutku,“ přikývl. „Už nějakou dobu je známo, že dánský král Sven Ulfsson vznesl nárok na anglickou korunu, ač dosud nemá ani prostředky, ani příležitost o ni usilovat. Nicméně už

několik měsíců máme podezření, že spřádá plány na blížící se léto. Víme, že začal dávat dohromady své lodě, a má se za to, že asi vprostřed léta bude mít flotilu, která se vyrovná té naší před dvěma lety.“

Najednou jsem pochopil Maletovu úzkost. I když se nám podaří potlačit vzbuřence, zůstane ještě druhý nepřítel, a Dánové byli proslulí bojovníci, jichž se ostatní báli jak pro jejich barbarství, tak pro jejich obratnost se zbraněmi. Vzpomněl jsem si na řeči, že tenhle ostrov už jednou dobyli, i když se tak stalo před mnoha lety.

„Proč mi to povídáš?“ zeptal jsem se.

„Není to nic, co se nebude brzy všeobecně vědět,“ odpověděl. „Ale už asi chápeš, že se Robertova smrt nemohla přihodit v horší okamžik. A proč potřebuji službu mužů, jako jsi ty. Protože dřív nebo později přijde nepřítel a my musíme být připraveni s ním bojovat, až se tak stane...“

Přerušilo ho ostré zaklepání na dveře.

„Okamžik,“ řekl Malet a šel otevřít.

Venku stál chlapec v hnědé tunice. Obličej měl špinavý od mouru, tuniku a světlé vlasy neupravené, považoval jsem ho tedy za sloužícího. „Můj pane,“ řekl, „pan Richard, správce hradního panství, je tu. Přeje si s tebou co nejdřív mluvit.“

„Co chce?“ zeptal se Malet a v hlase mu zaznělo nepatrné roztrpčení.

„To neřekl, pane. Čeká na tebe v tvých komnatách.“

Malet vzdychl. „Tak dobře,“ kývl. „Pověz mu, že hned přijdu.“

Chlapec se letmo poklonil a odspěchal.

„Promiň mi, Tancrede,“ řekl Malet. „Správce je únavný muž, ale když ho budu ignorovat, bude o to neodbytnější. Doufám, že tu máš pohodlí a že ti donesli všechno, co potřebuješ.“

„Ano, pane.“

„To je dobře,“ usmál se. „Nechci od tebe odpověď hned teď, ale doufám, že v nadcházejících dnech uvážíš, co jsem říkal. Bezpochyby si brzy opět promluvíme.“

Odešel a já znovu osaměl. Myslel jsem na všechno, co řekl, o panu Robertovi i o vzpouře, ke které se podle něj schylovalo. Pokud by to tak bylo, chtěl jsem být schopen boje, i kdyby jen proto, abych měl příležitost pomstít Robertovu smrt. A jestli Malet mluvil pravdu, nikdo se zřejmě nepohrne, aby přijal mou službu.

Nikdo kromě něho, pochopitelně.

Kapitola osmá

Příští ráno mě přišli navštívit Eudo s Wacem a já jsem nikdy nebyl radši, že je vidím. Nemluvili jsme o bitvě ani o panu Robertovi, protože k tomu nebylo už co dodat, i když jsem viděl v jejich pohledech, že se tím v duchu zaobírají stejně jako já.

Dozvěděl jsem se od nich, že Rollo cestu nepřežil. Za soumraku se krátce zastavili, aby nechali koně odpočinout, ale když se chystali k odchodu, už nevstal.

„Bitva ho musela úplně vyčerpat,“ řekl Eudo. „Když jsme viděli, že nemá sílu žít, rozhodli jsme se, že bude lepší, abychom jeho utrpení ukončili sami. Je mi to líto.“

Moje srdce bylo tak plné smutku, že pro žádný další už v něm nebylo místo, ale z nějakého důvodu jsem necítil zármutek, jen lítost. Dostal jsem Rolla v týdnech po bitvě u Hæstinges, ve stejné době, kdy mi byl svěřen coby veliteli *conroi*. Byl se mnou skoro celou dobu, kterou jsem strávil v Anglii, přes dva roky mě provázel tažením. Za celý život jsem nepoznal lepšího koně, než byl on: silný, přesto zároveň rychlý, klidný a poslušný. A teď byl i on mrtvý.

Změnil jsem téma. „Včera mě navštívil vikomt. Taky jeho kaplan, muž jménem Ælfwold.“

„Ten Angličan,“ utrousil Eudo s nelibostí v očích.

„Vy jste se s ním setkali?“ zeptal jsem se.

„To on nás přijal, když jsme tě přivezli,“ odpověděl Wace. „Malet má ve své domácnosti Angličanů víc než dost. Sám je přeci napůl Angličan.“

„Napůl Angličan?“ zopakoval jsem nevěřičně. Když jsem se s ním setkal, v jeho vzhledu a řeči nebylo nic, co by jen naznačovalo, že není skrz naskrz Norman.

„Jeho matka prý byla z urozeného mercijského rodu, ale s jistotou to nikdo neví,“ vysvětloval Wace. „Asi o tom moc nemluví.“

To mě nepřekvapovalo, nebylo to nic, k čemu by se většina lidí ochotně přiznala.

„Jeho věrnost králi se nikdy nezpochybňovala, to víš,“ pokračoval Wace. „Bojoval po jeho boku u Hæstinges a vedl si dobře. Ale díky svým předkům důvěřuje také spoustě anglických thénů.“

„Což je bezpochyby jeden z důvodů, proč byl jmenován vikomtem právě tady,“ poznamenal jsem. Zatímco jih království byl pevně v rukou normanských pánů, většina půdy na severu byla stále pod vládou týchž mužů, kteří ji vlastnili i pod uchvatitelem před třemi lety. A proto ten, kdo vládl Eoferwicu, musel být schopný s nimi jednat. „Jak to, že toho tolik víš?“ podivil jsem se.

„Malet se loni účastnil králova velikonočního zasedání, když jsem tam byl s panem Robertem,“ řekl Wace. „Všechno tohle jsem se dozvěděl z rozhovorů s některými jeho muži.“

Ať ty informace získal jakkoli, bylo užitečné je znát, a já za ně byl vděčný stejně jako za zprávy, které mi přinesli zvenku. Prý se šušovalo o povstání na samém jihu království a mluvilo se také o některých pánech, kteří uprchli zpátky do Normandie. Byl mezi nimi i Hugues de Grandmesnil, jenž byl vikomtem Wincestru, a jeho švagr Hunfrid de Tilleul, správce v Hæstinges, jedni z předních mužů v dané části Anglie.

„Netušil jsem, že je na jihu takový neklid,“ řekl jsem. Uplynuly jen týdny, co jsme odjeli z Lundene s panem Robertem, a tehdy se nic nedělo. Přemýšlel jsem, jestli měl Malet na mysli tyto bouře, když předtím odpoledne mluvil o tlupách Angličanů a o zabíjení Normanů.

„Ani tady v Eoferwicu není klid,“ pokračoval Wace. „Pozná se to podle toho, jak na člověka místní zírají, když kolem nich projíždí. Nenávidí nás a už se to nebojí dát najevo.“

„Včera večer vypukla u přístaviště bitka,“ vložil se do hovoru Eudo. „Skupinka Angličanů napadla pár rytířů správce hradního panství, viděl jsem to z mostu. Byla to úplná jatka. Vrhli se na ně a půl tuctu jich stihli zabít, než ostatní utekli.“

Když byli rytíři přepadáni tak přímo, znamenalo to jediné: situace byla ještě horší, než jsem čekal. Místní se bezpochyby dozvěděli, že v Dunholmu bylo zabito víc než tisíc Francouzů, a teď si mysleli, že se nás nemusejí bát. Ale vzpoura na jihu se tomu nedala přičítat, protože od bitvy uplynul pouhý týden – příliš brzo, aby se to doslechli a my abychom to pocítili. Zprávy se často šíří rychle, ale tak rychle zase ne.

„Co teď budete dělat?“ zeptal jsem se jich. „Myslím, když je pan Robert mrtvý.“

Podívali se po sobě a já vycítil, že o tom moc neuvažovali. Pochopitelně kdyby měl Robert syna ze zákonného svazku, nemusel bych tu otázku klást, protože pak bychom se jednoduše vrátili do Commines a složili přísahu jemu. Jenže on zplodil jen levobočky, a ač to samo o sobě neznamenal, že nemůžou dědit, žádný z nich nebyl ve věku, aby vládl jeho panství, které se teď navrátí králi Guillaumovi.

„Asi si zkusíme najít nového pána tady,“ řekl Wace. „Jinak se vrátíme do Lundene, odtamtud možná zpátky do Normandie.“

„V žádném případě ale nic nepodnikneme, dokud se ti neuzdraví noha a nebudeš v pořádku,“ řekl Eudo.

Premýšlel jsem, jestli mám zmínit nabídku, kterou mi udělal vikomt, totiž že mě vezme do svých služeb, ale zavrhl jsem to. Ačkoli nešetřil chválou, nebyl jsem si jistý, že chci zůstat v Northumbrii vzhledem k tomu, co se za poslední dny událo. A nevěděl jsem, jestli se jeho nabídka vztahuje taky na mé druhy – rozhodně je nezmínil, když se mnou mluvil. Nerad bych se s nimi loučil, znal jsem je až příliš dlouho.

„Víte, že jsem vám zavázán,“ řekl jsem. „Kdyby nebylo vás...“

Větu jsem nedokončil, protože popravdě jsem nechtěl myslet na to, co se mohlo přihodit. Téměř jistě bych teď nebyl naživu a nemluvil s nimi.

„Udělalí jsme jen to, co jsme museli,“ řekl Eudo. „Těžko jsme tě tam mohli nechat.“

„I tak,“ pokračoval jsem, „dlužím vám své díky.“

Wace mi položil ruku na rameno. „Bydlíme v hostinci nahore na konci ulice, kterou místní nazývají Kopparigat. Přijď za námi, až se ti uzdraví noha.“

„Až tě kněz pustí,“ dodal Eudo s úsměvem.

Brzy poté odešli, ale sám jsem dlouho nezůstal, protože krátce nato za mnou přišel Ælfwold, tentokrát s čerstvým obkladem na mé lýtko. Měl radost, protože vypalovací železo účinkovalo ještě lépe, než doufal: rána se úplně uzavřela a nikde nebyla známka po hnisu. Jizva mi zůstane navždy, jak mi řekl, ale s tím se nedalo nic dělat. Jen se rozšíří počet těch, které jsem nasbíral v minulých bitvách: na paži, na boku, na lopatce, i když nepochybně žádné zranění nebylo tak vážné jako tohle.

Tentýž den o něco později mě navštívil mnich. Vlasy kolem tonzury měl krátké a šedé, hábit umazaný blátem a byl cítit chlěvskou mrvou. Přinesl s sebou skleněný džbán, který mi beze slova podal. Zeptal jsem se ho, na co je, ale jen na mě tupě zíral; zjevně nemluvil francouzsky. Zřejmě porozuměl mému zmatenému výrazu, protože si jednu ruku přidržel před rozkrokem, natáhl ukazováček a druhou ukázal na džbán, který jsem držel.

Pochopil jsem a snažil jsem se posadit. Hlavu jsem měl stále těžkou a končetiny slabé horečkou, ale mnich se mi nijak nepokusil pomoci, jen civěl z okna. Nakonec jsem se dokázal posadit na okraj postele a zády k němu jsem džbán naplnil.

Jakmile jsem skončil, džbán si vzal, zvedl zlatavou tekutinu proti světlu, kroužil s ní, a když ji zkoumal, mumlal nějaká slova, kterým jsem nerozuměl. Pohrdavě ke džbánu přičichl

a pak si okraj přiložil k ústům. Znechuceně jsem sledoval, jak upil, a jistě si všiml mého výrazu, protože než odešel, počastoval mě ironickým pohledem, zamyšleně přikývl a dál si pro sebe něco žbrblal.

Když mě večer navštívil kaplan, zeptal jsem se ho, co ten mnich zkoumal.

„Pokud je moč tmavá a kalná, ukazuje to, že je třeba pokračovat v léčení,“ vysvětloval Ælfwold. „Ale pokud je světlá a čirá, nepáchne zatuchle a hlavně je na jazyku nasládlá, je to známka dobrého zdraví. Tam, odkud pocházíš, se tohle neví?“

Snad ano, ale já to tedy nevěděl. Nic takového mě bratr ošetřovatel v klášteře neučil a popravdě jsem tomu byl rád. Ælfwold trval na tom, že nesmím vyjít ven, dokud mnich neprohlásí, že má moč je dostatečně čirá, a tak jsem musel v maličké místnosti strávit několik dalších dnů.

Kdykoli kaplan mohl, sedával u mě a vyprávěl mi novinky zvenku, ač jich bylo málo. Nezmínil žádné další nepokoje ve městě ani nic o Northumbrijcích pochodujících na jih a já začal přemýšlet, jestli třeba Maletovy obavy nebyly liché. Jindy s sebou kněz přinesl čtvercovou desku, na které se hraje šachy, a taky hru zvanou *tæfl*. Věděl jsem, že ji mají Angličané rádi, a on mě ji s velkým potěšením učil. Ale většinu času jsem neměl co dělat, seděl jsem ponořený do vlastních myšlenek a od rána do noci čelil týmž čtyřem zdem.

Jak dny ubíhaly, postupně se mi vracela síla a dostal jsem i chuť k jídlu. Hlavu jsem měl jasnější, ne tak těžkou, a zjistil jsem, že trávím méně času spánkem. Pátý den od mého prvního probuzení v té úzké posteli se mi noha uzdravila natolik, že jsem se dokázal postavit, i když nejistě, a dokonce jsem se s kaplanovou pomocí prošel po místnosti. Noha mě sice pořád zlobila, ale kněz mě ujistil, že čím dříve ji začnu zatěžovat, tím rychleji bude v pořádku. A měl pravdu, protože už za dva další dny jsem měl moč konečně jasnou, a on usoudil, že už je mi tak dobře, abych mohl jít ven. Nedokázal jsem dojít daleko, aniž bych se zastavil a noze ulevil, ale jen vyjít za dveře

byla úleva; zatím jsem neviděl nic ze světa mimo svůj pokoj, ani zbytek Maletova domu.

„Tohle kdysi bývala rezidence hrabat z Northumbrie,“ pověděl mi kaplan, když mě vedl do hlavní síně, „postavená v době, kdy Eoferwic spadal pod jejich vládu. V celé Anglii nestojí hezčí palác, snad až na ten ve Westmynstru.“

Vskutku to bylo místo hodné vikomta. Síně měla určitě čtyřicet kroků na délku, možná víc, a po jejím okraji byl ohoz, ze kterého visely kulaté štíty hrající barvami: rumělkovou, žlutou, zelenou a azurovou. Slunce zářilo čtyřmi vysokými okny a vrhalo na podlahu široké trojúhelníky. Uprostřed stál stůl dost dlouhý, aby k němu mohlo zasednout třicet pánů i s některými svými poddanými. Na konci bylo velké kamenné ohniště, nad kterým visel černý kotel, ale bylo ještě brzy, aby pod ním hořelo.

Procházel jsem se a všechno si prohlížel. Ani pan Robert neměl takovouhle síň. Kaplan měl pravdu, když ji přirovnal k Westmynstru, protože klidně mohla patřit samotnému králi. A snad tu kdysi i král sedával, obklopený svým dvorem.

Pohled mi sklouzl na tapisérii na zdi zobrazující scény z bitvy, i když jaká bitva to měla být, jsem nedokázal říct. Byly tam skupiny jezdců útočících s kopími v podpaží, zatímco čelem k nim stála řada pěšáků se zvednutými štíty a připravenými kopími. Ale o to mi nešlo – za nimi jsem spatřil osamělou postavu muže stojícího na pahorku. Meč měl zvednutý, ukazoval vzhůru k nebi a po obou stranách kopce ležely mrtvolky tuctu mužů ve zbroji. Nikdy jsem neviděl tak precizní výšivku ani tak detailní obrazy, jako byly tyto.

Nad rytířovou hlavou jsem si všiml nestejných písmen vyšitých dokola. Byl to latinský nápis: HIC MILES INVICTUS SUPERBE STAT. Bylo to dlouho, co jsem naposledy studoval: co jsem naposledy cítil ruku bratra Raimonda bijící mě do tváře za to, že jsem zapomněl deklinaci nebo špatně přeložil nějakou pasáž. Ale starý knihovník na mě teď nedohlížel, navíc to rozhodně nebyla obtížná věta.

„Zde hrdě stojí neporažený král,“ zamumlal jsem. Přejel jsem prsty po vystouplých písmenech a přemýšlel, jak dlouho by trvalo vyšíť jen tuhle jednu větu; kolik měsíců celkem trvalo udělat celou tapisérii; kolik jeptišek se muselo ohánět s jehlou a nití. Malet byl opravdu bohatý, když si mohl dovolit takový kousek.

„Umíš číst,“ prohlásil Ælfwold překvapeně. Málo mužů s mečem umělo číst a psát. Ani Eudo a Wace to neuměli; vlastně bylo možné, že ze všech rytířů pana Roberta jsem já byl jediný gramotný.

„Jako dítě jsem žil několik let v klášteře,“ odpověděl jsem. „To bylo předtím, než jsem odešel a přidal se k panu Robertovi.“

„Kolik ti tenkrát bylo?“

Zaváhal jsem. Jen pár lidem jsem prozradil něco o době strávené v klášteře v Dinantu; věděli to jen mí nejbližší. Vlastně to nebyly ty nejšťastnější roky a já na ně nerad myslel. Ale přesto to asi byly šťastnější chvíle, než jsem zažíval teď.

„Léto, kdy jsem utekl, bylo mé čtrnácté,“ zašeptal jsem.

„Tys utekl?“

Odvrátil jsem se zpátky k obrazu rytíře. Už tak jsem řekl víc, než jsem chtěl.

„Promiň mi,“ ozval se Ælfwold. „Nechtěl jsem vyzvídat. Samozřejmě mi do toho nic není. Ale nemám ti to za zlé, protože já jsem nikdy neměl kláštery moc rád, a mnichy ještě méně. Vždycky jsem považoval za lepší šířit Boží poselství ve světě než trávit dny v izolovaném rozjímání. Člověk se tak snadno ztratí ve své mysli a uniká mu krása kolem něj. Proto jsem si raději před všemi těmi lety zvolil kněžskou dráhu namísto řeholního slibu...“

„Otče Ælfwolde!“

Hlas se nesl síní jasně a ostře. Vzhlédl jsem a spatřil mladou ženu, která k nám lehce kráčela. Přes modré vlněné šaty měla oblečený zimní plášť lemovaný kožešinou. Hlavu jí zakrýval závoj, ale několik pramenů vlasů jí vyklouzlo. Připomínala nitě utkaného zlata.

„Otče Ælfwolde,“ zopakovala klidným, kultivovaným hlasem. „Ráda tě vidím.“

Kaplan se usmál. „I já tebe, má paní. Jdeš ven, nebo ses právě vrátila?“

„Zrovna jsem přišla z trhu.“ Podívala se na mě, jako bych se tam náhle zjevil a ona si mě všimla až teď. „Kdo je to?“

Měla jemné rysy, bledé tváře a velké oči, které se ve světle třpytily, a já odhadoval, že není o moc starší než dvacet jar, nejspíš i mladší. Popravdě jsem to často hádal jen stěží: když jsem poprvé spatřil Oswynn, myslel jsem, že je starší, než byla; vyzařovala divokost, díky které působila zraleji. Teprve později jsem se dozvěděl, že má za sebou jen šestnáct jar, i když to pro mě neznamenal žádný rozdíl, protože v té době už jsem věděl, jak je zkušená.

„Jmenuji se Tancred z Dinantu, má paní,“ řekl jsem. „Byl jsem rytíř hraběte Roberta de Commines.“

„Momentálně je v mojí péči,“ vysvětloval Ælfwold. „V bitvě v Dunholmu mu zranili nohu. Tvůj otec mu poskytl přístřeší, než se uzdraví.“

„Aha,“ kývla, že rozumí, i když já si tím tak úplně jistý nebyl, protože se nezdálo, že by ji nějak zajímalo, co kaplan povídá. Místo toho mě přejížděla pohledem stejně nezaujatým, jakým člověk hodnotí koně, dokud se její žlutohnědé oči nestřetly s mýma, a pak se mi najednou zdálo, že jí přes obličej přešel záblesk nepatrného úsměvu.

Je třeba dodat, že byla půvabná. Ne snad zjevným způsobem, protože na sobě měla méně masa, než jsem obvykle považoval u žen za žádoucí, ale přesto byla pěkná: štíhlá, s úzkým pasem a plnými boky.

Její pohled na mně ulpěl o chvílku déle, než se otočila zpátky ke knězi. „Je tu někde můj otec?“ zeptala se.

A pak mi to došlo: tohle je Maletova dcera. Měl jsem to pochopit dřív, zaprvé z toho, jak draze byla oblečená, a taky podle toho, jak ji kaplan oslovil.

„Bohužel ne,“ řekl Ælfwold. „Odjel do chrámu na setkání s arcibiskupem. Pokud vím, chce být zpátky do oběda.“

„Tedy dobře,“ řekla a ustoupila několik kroků. „Vyhledám ho, až se vrátí.“ Znovu se na nás podívala a pak bez dalšího slova odspěchala. Přitom si nadzvedávala sukně, aby je ne-táhla špínou, i když ne tolik, aby riskovala, že odhalí byt jen kousek své kůže.

„To je vikomtova dcera?“ otázal jsem se, když odešla.

„Beatrice Maletová,“ pronesl kaplan káravým tónem. „A uděláš dobře, když se na ni nebudeš víc ptát.“ Zamračil se a v jeho pohledu jsem spatřil varování.

Cítil jsem, jak mi do tváří stoupá horkost, a začal jsem protestovat: „Otče...“

„Ten pohled jsem už viděl,“ prohlásil, ale mluvil tiše. „Nebyl bys první, kdo se o ni zajímá.“

Zíral jsem na něj uraženě, jak vůbec může něco takového naznačovat. Že pohled na Beatrici lahodí oku, se nedalo popřít, ale to platí o spoustě žen. A podle mého soudu byla ve srovnání s Oswynn úplně obyčejná. Oswynn s rozpuštěnými a rozčuchanými vlasy, černými jako sama noc. Oswynn, která se mnou jela všude, která se nebála ničeho a nikoho. V několika posledních dnech jsem přemýšlel o čase, který jsme spolu strávili, i když byl tak krátký. Sotva šest měsíců uplynulo od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali pod letním sluncem, a teď, v tichu a klidu zimy, ležela mrtvá.

„Pojď,“ vybídl mě kněz s povzdechem a vydal se ke dveřím na konci síně. „Už o tom nevím. Ještě ti toho musím hodně ukázat.“

Vyvedl mě na nádvoří. Slunce stálo vysoko a jasně svítilo, i když na severu se kupily tmavé mraky, a já si pomyslel, že přijde déšť. Ovanul mě chladný vzduch, zhluboka jsem se nadechl a upíjel ho, jako by to bylo pivo, dokud mi nezačal stoupat do hlavy. Tak dlouho jsem nebyl venku, až jsem skoro zapomněl, jaké to je. Jako kdyby pro mě bylo všechno zase nové a zároveň nějak skutečnější: vůně kouře neseného ván-

kem i zpěv drozdů usazených na došcích. Věci, kterých bych si dřív sotva všiml, ale které jsem si teď najednou uvědomoval.

Na štítu budovy se třepotal prapor rozdělený černými a žlutými pruhy. Do těch žlutých byly vetkány zlaté nitě, které odrážely světlo. Předpokládal jsem, že to je Maletova zástava.

Síň a nádvoří byly obehnaný zemním valem a vysokou palisádou, za níž se rozkládalo město Eoferwic: řada za řadou doškové střechy, nad nimiž se tyčil jen chrám a pahorek s dřevěnou věží hradu. Na jihu protékala řeka a v pozdním odpoledním slunci se krásně třpytila. Po hladině klouzalo několik lodí s napnutými plachtami. Většina z nich vyhlížela jako prosté rybářské lodě, ale jedna vyčnívala. Byla větší než ostatní, úzká, s vysokými boky, které na přídi vytvářely ostrou špicí. Tato veslice byla určena k rychlé plavbě, k válce. Ale netušil jsem, komu patří, protože stěžeň a plachtu měla sundané. Přes vodu se nesly pomalé pravidelné údery do bubnu signalizující každý záběr, aby se žádný veslař neopozdil.

„Pojď za mnou,“ řekl Ælfwold. „Musíš si prohlédnout kapli.“

Následoval jsem ho směrem ke kamenné budově na druhé straně nádvoří. Popravdě jsem nedával moc pozor, protože se zdálo, že u brány vypukl nějaký rozruch. Jedna skupina mužů zvedla závoru, která bránu držela na místě, a druhá ji pospíchala otevřít.

Zaznělo troubení válečného rohu, pak se brána rozletěla a na nádvoří rychle vjel *conroi* jezdců, vždy dva bok po boku, kopyta koní duněla a každý jezdec měl zbroj a přilbu. Jejich pán nebo velitel jel první a na kopí nesl praporec, i když jsem nepoznal znak, který se skládal ze čtyř částí v barvě modré a zelené.

„Čí jsou ti muži?“ zeptal jsem se Ælfwolda, který se otočil zpátky a teď stál vedle mě. Čelo měl zachmuřené, jak vše znepokojeně sledoval.

„Patří správci hradního panství,“ řekl. „Ale jsou tu brzy. Dnes dopoledne je měl vést na průzkumnou výpravu na sever od města.“ Prudce vykročil a já jsem za ním šel tak rychle,

jak jsem dokázal, ale při každém jednotlivém kroku jsem zamžikal bolestí.

Bránou už projelo dvacet rytířů a další je následovali. Kolem nich se začal tvořit chumel služebníků, děveček z kuchyně a pomocníků ze stájí.

„Kde je Malet?“ zahřímal na ně ten s praporcem, když si povolil pásek pod bradou a nechal přílbu padnout na zem. „Hned mi najděte vikomta!“

„Co se stalo?“ zeptal se kněz. „Je s vámi pan Richard?“

Rytíř se otočil, aby shlédl na Ælfwolda, a jeho výraz se rázem zružnil zlobou. „Váš člověk to udělal, Angličane!“

Namířil kopí na knězovo hrdlo, nad zelený kámen, který mu visel na krku. Ælfwold zbledl a pomalu ustoupil. Rytíř za ním popojel a špičku kopí stále držel na knězově krku. „Řekni, proč bych měl ušetřit tvůj život,“ vyrazil ze sebe chraplavě a po tvářích mu proudily slzy. „No tak řekni!“

„Protože je to kněz,“ zvolal jsem, vytáhl jsem nůž a spěchal po bok Ælfwolda. „Zabij ho, a tvoje duše bude navždy prokletá.“

„Je jedním z nich!“ procedil rytíř přes zatnuté zuby. Kopí se mu v ruce třáslo a já měl dojem, že se chystá bodnout, ale pak ho přemohly slzy. Uvolnil prsty a kopí vypadlo na zem do louže. Modrozelený praporec zůstal ležet zmačkaný a mokrý.

Od brány se ozvalo volání a rychle nato výkřik služky. Vzhlédl jsem a viděl, že přijeli poslední dva muži. Mezi sebou nesli tělo. Trvalo mi jen chvílku, než jsem si uvědomil, kdo to je.

Kaplan vedle mě rukou naznačil kříž. Byl stále bledý jako stěna, ještě se z toho leknutí nevzpamatoval. Zavřel oči a odříkával modlitbu v latině.

Nejdřív Robert zavražděný v Dunholmu. Teď byl mrtev i správce hradního panství Eoferwic, pan Richard.

JAMES
AITCHESON
**Ve znamení
meče**

Z anglického originálu Sworn Sword
vydaného nakladatelstvím Preface 2011
přeložila Petra Pachlová
Typografie Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1427. publikaci
Vydání první. AA 19,67. Stran 424
Odpovědná redaktorka Adéla Tošovská
Vytiskla tiskárna Finidr, s .r o.
Doporučená cena 368 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-616-1